

DUMNEZEU ÎL IUBEȘTE ȘI PE BILL GATES

Dacă la o întâlnire de trezire ar intra o femeie fără cămin, îmbrăcată în zdrențe murdare și plină de bube, ar deveni imediat obiectul compasiunii. Nimeni nu s-ar îndoi că Dumnezeu dorește să-i transforme viața. Pe de altă parte, dacă un bărbat bogat, bronzat în urma unei vacanțe petrecute în Bahamas și îmbrăcat într-un costum Armani ar intra în aceeași întâlnire de trezire, foarte puțini oameni vor crede că Dumnezeu ar arăta același interes față de nevoile lui.

Așteptam cu nerăbdare să merg în tabăra de tineret, asemenea unui prizonier care așteaptă să fie eliberat. Urma să fie prima ocazie de la convertirea mea în care puteam să-mi petrec săptămâna în prezența lui Dumnezeu, fără întreruperi, și să primesc instruire din partea unor învățători experimentați. Nu puteam avea așteptări mai mari.

În timpul sesiunii de deschidere am ascultat mărturia unei femei care avusese foarte mult succes în cariera ei laică. Ea ne-a povestit cum, după ce a devenit credincioasă, și-a ars toate diplomele de la colegiu și și-a aruncat toate cărțile. În mijlocul gesturilor de aprobare și al corurilor de amin-uri entuziaste, ea a subliniat cât de important este pentru creștini să nu locuiască în Egipt, când au opțiunea de a umbla în pustie cu Dumnezeu. Ea ne-a relatat multe povestiri despre credincioși care s-au împotmolit în mlaștina puturoasă a lumii după ce au fost ispitiți să urmeze cariere laice, mai degrabă decât să se implice în slujirea cu normă întreagă. Mulți dintre oamenii aceia au devenit extrem de bogați însă și-au părăsit umblarea cu Dumnezeu. Mesajul ei era cât se poate de clar: „Fii mai bine sărac și evlavios, decât bogat și lumesc”.

Am fost atât de marcat de provocarea ei încât atunci când m-am întors acasă, i-am spus tatălui meu că doream să renunț la studii și să intru imediat în slujire cu normă întreagă. I-am explicat faptul că Isus urma să se întoarcă în curând, că lumea aceasta va arde și că fiecare zi conta. Tatăl meu încă nu era credincios, însă era foarte înțelept și plin de succes. El și-a pus mâna pe umărul meu și mi-a spus: „Fiule, nu știu prea multe despre Biblie sau despre Isus Hristos, cu atât mai puțin despre reîntoarcerea Aceluia de care ești atât de sigur. Însă știu un lucru: Studiul și munca din greu nu a făcut niciodată rău nimănui. Tu ai un cap bun și note excelente, până acum. Deci rămâi cu acestea și nu mai veni niciodată cu această idee stupidă, pentru că dacă o vei mai face, *îți voi rupe gâtul!*”

Am fost șocat de faptul că nu înțelegea și, ca să mă apăr, am început să îi explic sacadat și plin de pasiune care sunt riscurile pe care le atrage după sine succesul în lume. I-am spus că mă îndoiam de faptul că Dumnezeu putea să mai aibă încredere în mine, că voi rămâne smerit, o dată ce ajungeam să am succes. El m-a privit țintă și a declarat: „Fiule, singurii oameni care au ajuns la smerenie sunt cei care au avut succes. Cei care au eșuat au fost deja umiliți de eșecul lor. Mergi înainte, ai succes, apoi smerește-te, lăsând acest lucru pe seama Domnului. Ascultă ce îți spun și fă așa, sau ceea ce ți-am spus în urmă cu câteva momente, despre ce i se poate întâmpla gâtului tău, se va transforma din *probabilitate* în *certitudine*”.

Privind înapoi, îmi dau seama acum că informațiile sale directe au fost cea mai bună consiliere referitoare la carieră de care am avut parte vreodată. Chiar dacă el nu știa acest lucru și nu a folosit un limbaj creștin, sfatul lui era biblic.

BOGĂȚIE, FAIMĂ ȘI PUTERE - O ÎNȚELEGERE CORECTĂ

Există două concepții greșite, obișnuite, care îi împiedică adesea pe creștini să acționeze plini de entuziasm în piața locală, cu intenția clară și hotărârea necesară de a avea succes. Biserica, în cea mai mare parte, învață sau, cel puțin, vrea să dea de înțeles, deși poate fără intenție, că Dumnezeu disprețuiește oamenii bogați și că succesul este un lucru pe care creștinii nu îl pot mânui bine. Aceste minciuni trebuie să fie demascate.

Există pericole semnificative care rezultă din mânuirea necorespunzătoare a bogăției. Isus nu l-a aprobat pe omul bogat care se îmbrăca în purpură și în stofe fine și refuza să împărtășească cu Lazăr, cerșetorul, chiar și firimiturile care cădeau de la masa lui bogată (vezi Luca 16:19-31). Pavel îi admonestează pe creștinii bogați să nu își pună speranța în bogății, ci să fie generoși și gata de a împărți altora (vezi 1 Tim. 6:17-19). Iacov i-a muștrat pe oamenii bogați și lacomi care zăceau pe bogățiile lor până rugineau, în timp ce salariile lucrătorilor lor continuau să rămână neplătite (vezi Iac. 5:1-6). Însă niciunul din aceste cazuri nu reprezintă o condamnare a oamenilor bogați în sine – ci numai a acelor care își întrebuintau greșit bogăția.

Ce părere are Dumnezeu despre cei bogați?

Biblia afirmă în mod clar că Dumnezeu iubește lumea și că și-a dat Fiul ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică (vezi Ioan 3:16). Întreaga lume a fost și rămâne obiectul dragostei Sale, iar poarta spre mântuire este deschisă oricui. Aceste două cuvinte, „lumea” și „oricine” se includ reciproc. Dumnezeu iubește pe toată lumea și nu face nicio distincție bazată pe rasă, gen sau statut social.

Din nefericire, când ajungem la diviziunea socială dintre bogați și săraci, Biserica are adesea păreri negative despre cei bogați, ca urmare a atribuirii unei virtuți înnăscute sărăciei, în timp ce în bogăție se suspectează vicii intrinseci. Acest lucru se reflectă clar în prioritățile misionare. Biserica trimite cu entuziasm misionari în micuțele grupuri ascunse din Amazon, însă foarte rar va lua în considerare trimiterea unuia la miile de păcătoși care trăiesc în Monaco sau la milioanele de oameni din Suedia, cel mai adesea pe motivul că acele țări sunt bogate. Acest lucru a avut ca urmare stabilirea unui set greșit de priorități, deoarece oamenii din națiunile bogate sunt la fel de pierduți ca și primitivii din lumea a treia. Gândul de a susține misionari care să locuiască în Beverly Hills sau în Monte Carlo este considerat a se afla pe muchia blasfemiei. Totuși, această perspectivă nu se potrivește cu ceea ce a făcut Isus. El era un prieten al tuturor păcătoșilor, al celor bogați și al celor nevoiași. El a iubit ambele categorii și le-a slujit în egală măsură. Felul în care s-a comportat la Ierihon ilustrează acest punct.

Ierihonul: un studiu de caz despre reconcilierea socială

Înainte de a intra în Ierihon, Isus l-a vindecat pe Bartimeu, un cerșetor care, foarte probabil, era cel mai sărac și mai nevoiaș om din oraș. Imediat ce Isus a intrat pe porți, i-a slujit lui Zacheu, unul dintre cei mai bogați oameni din oraș.

Totuși, când s-a auzit despre intenția lui Isus de a vizita casa lui Zacheu, mulțimea, care tocmai îl laudase pe Dumnezeu, în urma vindecării lui Bartimeu, a fost cuprinsă de dezamăgire, chiar de mânie (vezi Luca 18:43). Aceasta l-a făcut pe Isus să le explice de ce Zacheu avea dreptul la mântuire: „...căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:9-10). Expresia „și el” [în limba engleză adverbul *too*, de asemenea – n. tr.] face referire la Bartimeu. Isus afirma că ambii bărbați, indiferent de poziția lor socială, se aflau în mod clar la același nivel înaintea lui Dumnezeu și, în consecință, mântuirea le era oferită amândurora *in mod egal*.

Locuitorii din Ierihon nu aveau nicio problemă în a crede că un cerșetor sărac merita un miracol, însă nu erau la fel de siguri în privința unui vameș bogat, pe care l-au disprețuit pe față ca pe un păcătos. Concluzia era că Bartimeu nu era considerat a fi un păcătos sau, cel puțin, nu atât de păcătos ca și Zacheu. Totuși, nu există nicio dovadă scripturală care să indice că Bartimeu era un om evlavios sau un păcătos. Nu știm dacă el a ajutat alți cerșetori sau a furat bani de la ei. Deoarece Scripturile nu îl descriu ca pe un om evlavios, este foarte posibil ca el să fi fost la fel de păcătos ca și Zacheu. Pe de altă parte, chiar dacă contemporanii lui Zacheu îl numeau pe față un păcătos, *Isus nu a făcut-o niciodată*. Domnul știa că ambii bărbați aveau nevoie de mântuire (vezi Luca 19:9).

Bill Gates: un Zacheu contemporan?

Lecția pe care Isus a predat-o în Ierihon trebuie să fie învățată din nou, deoarece în Biserica de astăzi se manifestă o puternică prejudecată împotriva celor bogați și o atitudine favorabilă față de cei săraci, când este vorba de ideea că Dumnezeu e gata să îndeplinească nevoile *simțite* ale oamenilor. De exemplu, dacă la o întâlnire de trezire ar intra o femeie fără adăpost, îmbrăcată în zdrențe murdare și plină de bube, ea ar deveni *imediat* obiectul compasiunii. Nimeni nu s-ar îndoi că Dumnezeu vrea să-i transforme viața – chiar

atunci. Pe de altă parte, dacă ar fi să între Bill Gates în același cadru, foarte puțini oameni vor crede că Dumnezeu i-ar arăta *același* interes în a-l ajuta. Ei vor suspecta probabil motivele lui Gates de a veni la biserică sau s-ar simți stânjeniți în prezența unei celebrități. Totuși, Bill Gates are nevoi care pentru el sunt la fel de importante și urgente ca și cele pe care le are femeia fără casă în viața ei. De exemplu, compania lui Gates este bombardată în mod constant de procese, iar el are responsabilitatea de a fi un soț și de a educa doi copii. Cum ar putea folosi el rugăciunea, atât în afacerile cât și în viața lui de familie? Vrea Dumnezeu să le transforme pe amândouă? Mai important decât aceasta este că atât femeia fără locuință, cât și un bărbat la fel de bogat ca Bill Gates, au în mod clar nevoie de salvare eternă.

Noi eșuăm adesea să vedem nevoile cele mai ascunse ale celor bogați și renumiți, datorită unor prejudecăți care atribuie virtutea sărăciei și răul înăscut bogăției. Acest mod de a gândi conduce la presupunerea că oamenii săraci au nevoi mai mari decât cei bogați, și că cei bogați pot să-și poarte singuri de grijă. Isus nu a gândit în modul acesta. De aceea i-a căutat pe Zacheu și pe Bartimeu în egală măsură. De aceea El caută astăzi oameni, cum ar fi Bill Gates sau această femeie fără cămin.

Adesea nu vedem nevoile cele mai ascunse ale celor bogați și renumiți datorită unor prejudecăți care atribuie virtutea sărăciei, iar răul înăscut bogăției.

Planul lui Dumnezeu pentru cei bogați

Este evident că afirmația Domnului nu a convins mulțimea din Ierihon, deoarece a trebuit să explice mai detaliat printr-o pildă. Modul în care se prezintă pilda – „Pe când ascultau ei aceste lucruri, Isus a mai spus o pildă” – ne arată că prin aceasta urma să se adreseze prejudecății pe care mulțimea o avea împotriva lui Zacheu. Cuvintele „aceste lucruri” conectează afirmațiile lui Isus despre vameș cu parabola pe care urma să o prezinte. El a spus pilda cu cei zece poli pentru două motive: să valideze eligibilitatea lui Zacheu pentru mântuire și să explice rolul cheie pe care oamenii bogați ca și el îl vor avea în a aduce Împărăția lui Dumnezeu în orașele din toată lumea.

Al doilea motiv este revelat în următoarea propoziție: „... pentru că era aproape de Ierusalim și ei credeau că Împărăția lui Dumnezeu are să se arate îndată” (Luca 19:11). Isus a văzut nevoia de a clarifica faptul că Împărăția lui Dumnezeu nu urma să apară *îndată* într-un loc, ci, mai degrabă, *în mod progresiv* în multe orașe.

Această pildă este despre un nobil care pleacă de acasă pentru a-și certifica dreptul său la împărăție. Aceasta este o referință la Isus în timpul Epocii Bisericii, un sezon în care El așteaptă ca toate lucrurile să Îi fie supuse (vezi Fapte 2:34-35). Înainte de a pleca, nobilul le-a încredințat slujitorilor săi o anumită sumă de bani cu care aceștia urmau să facă afaceri. În timp ce el a fost plecat, nu și-a împiedicat slujitorii să conducă afaceri sau să scoată un profit, deși cetățenii erau răzvrățiți împotriva lui.

Când nobilul s-a reîntors, „... a spus să cheme pe robii aceia cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei din negoț” (Luca 19:15). Celui care a raportat un profit de zece poli, i-a dat autoritate peste zece cetăți. Aceluia care a câștigat cinci, i-a dat autoritate asupra a cinci cetăți. După ce l-a mustrat pe cel care a refuzat să-și investească banii, a poruncit ca dușmanii lui să fie aduși înăuntru și au fost măcelăriți în prezența lui (vezi Luca 19:20-27). În acel moment nobilul și-a luat la modul propriu în stăpânire împărăția pe care o avusese tot timpul înainte.

Trei concepții greșite periculoase

În pilda cu cei zece poli, sunt trei puncte cheie care trebuie evidențiate:

1. Servitorii nobilului au prosperat în afaceri, chiar dacă dușmanii lui îi uzurpaseră împărăția;
2. Nobilul a dat autoritate slujitorilor săi asupra cetăților, direct proporțional cu dobânda obținută din investiția lor;
3. Nobilul nu și-a distrus dușmanii, până când nu și-a pus slujitorii în conducerea cetăților.

Pentru a înțelege pe deplin lecțiile care se desprind din aceste puncte, trebuie să nu uităm că Isus a spus această pildă pentru a corecta următoarele trei concepții greșite:

1. Oamenii de afaceri bogați, cum este Zacheu, nu au niciun loc în Împărăția lui Dumnezeu sau cel puțin nu ocupă locuri importante;
2. Împărăția lui Dumnezeu se va materializa dintr-o dată, mai degrabă decât în urma unui proces;
3. Împărăția lui Dumnezeu ar apărea într-un singur loc, în Ierusalim, mai degrabă decât în orașele din toată lumea.

Excese care conduc la erezie

Escatologia este studiul teologic al evenimentelor viitoare. Lipsa de echilibru în punctul nostru de vedere escatologic privitor la reîntoarcerea Domnului este cauza care dă naștere acestor trei concepții greșite. Deoarece noi știm deja rezultatul final – reîntoarcerea triumfătoare a lui Isus pe pământ, pentru a locui în mijlocul oamenilor Săi în Noul Ierusalim – interpretăm toate celelalte versete relevante din Scriptură prin prisma acestui eveniment final maiestuos și eșuăm să dăm atenție și să ne implicăm deplin în procesul care conduce la aceasta.

Este ca și cum am citi mai întâi ultimul capitol dintr-un roman misterios. Tot ceea ce vom citi după aceea va fi privit prin prisma părții finale pe care o știm deja. Aceasta ne va face să nu ne petrecem suficient timp pentru a ne familiariza cu secțiunile mai puțin clare, deoarece știm deja rezultatul final. În mod similar, noi creștinii credem că Isus se va reîntoarce să conducă lumea și va locui cu noi în Noul Ierusalim. Ne concentrăm atât de mult la acest final minunat, încât dăm la o parte tot ce are de-a face cu lumea mai puțin minunată în care ne aflăm astăzi. Într-un asemenea context, este foarte ușor să tăiem de pe listă alte orașe și locuri în care trebuie să fie adusă Împărăția lui Dumnezeu, ca obiective importante de atins în drumul spre atingerea acestui maiestuos punct culminant. Noi, creștinii evanghelici, suntem renumiți pentru lipsa noastră de grijă față de lumea în care trăim. Deoarece așteptăm un cer nou și un pământ nou, este ca și cum am fi abdicat de la responsabilitatea noastră socială și culturală.

Prin faptul că procedăm așa, nu suntem diferiți de oamenii cărora li se adresează Isus în pilda celor zece poli: Noi ne așteptăm ca Împărăția lui Dumnezeu să se materializeze dintr-o dată și într-un singur loc. Chiar dacă acest lucru este adevărat – și se va întâmpla în Ierusalim, când Isus se va reîntoarce în glorie – între timp, trebuie să se întâmple multe lucruri în orașele din toată lumea în pregătirea acestui eveniment final.

Găsirea unei soluții

Ce trebuie făcut? Slujitorii loiali reîntoarcerii Regelui (Isus) trebuie să intre în piața locală și să folosească tot ceea ce le-a încredințat El pentru a câștiga autoritate prin succesul lor. Ei trebuie să facă acest lucru, chiar dacă piața locală este controlată de dușmanii Lui. Prezența lor și eventualul lor succes vor produce o manifestare progresivă a Împărăției lui Dumnezeu, în timp ce aduc o *măsură* din aceasta în inima orașului. *Plinătatea* se va manifesta mai târziu, când Domnul se va reîntoarce pentru a locui cu oamenii Săi în Noul Ierusalim, care este ultima încununare: „Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărății pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea” (Apoc. 21:24). Noi știm că aceste cuvinte se referă la regi evlavioși și la națiuni răscumpărate, deoarece cu câteva versete mai departe, Ioan elaborează: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; *ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului*” (Apoc. 21:27, evidențierea cu caractere italice aparține autorului).

Slujitorii regelui au prosperat, deoarece sarcina dată lor era bună în mod intrinsec și, prin urmare, erau *capabili de a birui răul*. Observați cât de dezamăgit era regele de robul care eșuase să investească și de nivelul pasiv al contului său de economii. Cheia pentru a primi aprobarea regelui a constat în dorința fiecărui slujitor de a folosi capitalul care i se încredințase, în ciuda faptului că trebuia să acționeze pe teritoriul deținut de dușman. Răsplata a fost autoritatea peste cetăți. Este important să nu pierdeți din vedere acest lucru: autoritatea peste cetăți a fost garantată în proporție directă cu succesul în afaceri care a apărut în urma ascultării.

În pilda cu cei zece poli, Isus a evidențiat un punct foarte important: oamenii bogați trebuie să fie mântuiți, pentru ca ei să poată aduce Împărăția lui Dumnezeu în orașele lor, prin practicarea principiilor

economice ale lui Dumnezeu, cum a făcut Zacheu, și, *în cele din urmă*, să își asume poziții de autoritate, astfel încât să se manifeste Împărăția.

Oamenii bogați trebuie să fie mântuiți, pentru ca ei să poată aduce Împărăția lui Dumnezeu în orașele lor.

Acest fel de autoritate nu este încredințat, ci mai degrabă câștigat. O persoană îl câștigă prin slujire, așa cum a făcut Isus (vezi Fil. 2:5-11). Prin folosirea resurselor, cu scopul de a purta de grijă celor nevoiași (arătând generozitate) și pentru a îndrepta răul (prin a face dreptate), trebuie să se producă în mod obligatoriu un impact asupra orașelor. Dacă Zacheu ar trăi astăzi, ar fi un oaspete regulat la *Larry King Live* și ar apărea pe coperta revistei *Time*. Impactul acțiunilor sale ar arăta în mod elocvent Împărăția lui Dumnezeu, astfel încât toți să o poată vedea.

Răsplata autorității peste orașe

Există o diferență semnificativă între a primi o împărăție și a o lua în stăpânire. Astăzi Domnul este așezat la dreapta Tatălui și mijlocește pentru noi, în timp ce așteaptă ca toate lucrurile să-I fie puse sub picioare. Isus are titlul, însă nu I-a fost acordată încă și plinătatea Împărăției pământești (vezi Fapte 2:34-35).

Potrivit acestei pilde, pentru a lua această Împărăție în stăpânire, este nevoie de slujitori adevărați, încercați și demni de încredere, care să fie plasați în poziții de autoritate asupra orașelor. Aici intră în scenă oamenii ca Zacheu. El era un om de afaceri care, atunci când a încetat să mai fie loial vechiului său stăpân și s-a dedicat Domnului, a adus imediat în piața locală etica noului Său Rege, restituind tot ce a luat de la alții prin fraudă și dăruind jumătate din averile sale săracilor. Niciun alt om din Ierihon nu putea avea un asemenea impact puternic asupra orașului. Dacă înainte de întâlnirea lui Zacheu cu Isus, averea acestuia era obiectul unui dispreț cât se poate de mare, în momentul în care el a fost eliberat de lăcomie, averea sa a devenit cea mai puternică armă împotriva motivației rele care îl controla înainte.

Noul Zacheu

Din nefericire, când vorbim despre Zacheu, suntem atât de concentrați asupra trecutului său – un vameș scund și disprețuit – încât pierdem din vedere binele extraordinar pe care l-a făcut la câteva minute după intrarea sa în Împărăția lui Dumnezeu. De asemenea, eșuăm să înțelegem consecințele acțiunilor sale care au zguduit pământul.

Să ne imaginăm pentru un moment cum ar arăta lumea dacă și alți oameni bogați l-ar copia pe Zacheu? Dintr-o dată instituțiile guvernamentale n-ar mai duce lipsă de resurse, deoarece taxele ar fi plătite corect și la timp. Sărăcia ar fi eradicată, dacă 50 de procente din capitalul curent, deținute doar de două procente din populație ar fi investite în ajutorarea oamenilor din celelalte 20 de procente ale populației aflate la limita sărăciei. Bogăția este un dar de la Dumnezeu, dar trebuie să fie adusă sub puterea și autoritatea Domnului nostru. Bogăția răscumpărată are un rol cheie în planurile lui Dumnezeu de a aduce Împărăția Sa pe pământ.

Nu pledez aici pentru o formă oarecare de socialism creștin; ci mai degrabă, îi încurajez pe creștini să-L recunoască pe Dumnezeu ca pe sursa bogăției și să vadă bogăția ca pe o resursă reînnoită de Dumnezeu de fiecare dată când este folosită pentru a-i binecuvânta pe cei nevoiași. Un asemenea mod de gândire i-ar aduce pe cei săraci și pe cei bogați împreună. Să nu uităm că atunci când Zacheu a anunțat că va da săracilor jumătate din tot ce avea, Bartimeu a fost unul dintre principalii beneficiari.

Sărăcia în contrast cu bogăția

Nu este bine să pui bogăția și sărăcia în contrast. Voi folosi un exemplu extrem de elocvent pentru a ilustra aceasta. Unele biserici își concentrează slujirea asupra celor bogați, în timp ce altele se concentrează asupra celor săraci. Oamenii din fiecare congregație au multe resentimente unii față de ceilalți. Rezultatul a fost, pe o parte, slujirile înființate din compasiune, dar care ajung la faliment în mod continuu, și pe de altă parte, cele bine fondate, dar care eșuează în egală măsură, din cauza puținelor

ocazii de a face bine sau din lipsa acestei dorințe. Această din urmă categorie, pentru a face față sentimentului de vină care apare în urma acțiunilor egoiste, trebuie să facă în mod constant acrobații hermeneutice inteligente, pentru a arăta că cei credincioși pot fi bogați și fără să le pese de sărăcia din sistem, lăsându-se în voia plăcerilor lumii pe tot parcursul căii spre porțile cerești. Oamenii care resping bogăția se angajează în exerciții similare, numai că ei vin din direcția opusă și învață că Dumnezeu disprețuiește bogăția, totuși, în mod simultan, se plâng din cauza lipsei lor de resurse în călătoria lor spre porțile de mărgăritare.

Același teren de joc

Isus îi înțelege atât pe bogați, cât și pe săraci, deoarece S-a identificat în întregime cu fiecare grup. Pavel, într-un pasaj în care s-a referit la transferul material al bogăției, a scris că Isus, fiind bogat, S-a făcut sărac de dragul nostru, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să putem deveni bogați (vezi 2 Cor. 8:9). Dacă Isus era împotriva bogaților, de ce ar fi dorit să ne facă bogați? Și, dacă a fi sărac este o stare demnă de disprețuit, de ce a adoptat-o?

Răspunsul se află în faptul că Isus nu a deținut sau nu S-a asociat în mod exclusiv doar cu unul dintre aceste grupuri. În consecință, a fost liber să se miște de la un capăt la celălalt al spectrului social, cu atâta ușurință, încât a creat impresia că nu exista nicio linie de demarcație. Părinții lui Isus au adus jertfa săracului, atunci când L-au prezentat la Templu, cu toate acestea Isus a fost așezat în mormântul unui om bogat (vezi Isaia, 53:9; Mat. 27:57-60). El era oaspetele oamenilor bogați, și totuși a intrat în Ierusalim pe măgarul altcuiva, pentru a avea ultima cină într-o încăpere închiriată. El le-a facilitat lui Petru și prietenilor lui o pescuire abundentă, însă, mai târziu, le-a permis să mănânce spice de pe urma recoltei – o concesie făcută săracilor (vezi Lev. 19:9-10).

Nepromovarea testului bogăției

Isus nu S-a opus niciodată bogăției în sine. El a obiectat împotriva bogăției nefolosite și a controlului pe care aceasta îl putea exercita asupra aceluia care o dețineau. Acest aspect se poate vedea cu claritate în dialogul pe care El l-a avut cu conducătorul bogat. Acest tânăr avea o mare proprietate (vezi Marcu 10:22) și era extrem de bogat (vezi Luca 18:23), totuși Isus „l-a iubit” (Marcu 10:21). Domnul i-a spus: „... vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă” (Luca 18:22). Din nefericire, această persoană care nu a fost destul de bună pentru a atinge standardele lui Isus de recrutare, nu a ascultat, deoarece nu dorea să-și investească averea în cei săraci.

De ce i-a spus Isus să își vândă posesiunile? El nu a făcut-o pentru că bogăția este greșită sau din cauza că tânărul era controlat de ea. Isus nu i-a sugerat să-și dea averea săracilor, pentru a deveni la rândul lui sărac; ci, mai degrabă, o asemenea acțiune ar fi vorbit despre Dumnezeu ca *sursă de completare* a bogăției și ca un *mijloc* de a-i binecuvânta pe oameni. Problemele cheie priveau perspectiva și încrederea. A înțeles tânărul sau a avut *perspectiva* că bogăția lui nu era a lui, ci că i-a fost încredințată de Dumnezeu pentru un scop? Nu. Era el gata să *se încreadă* în Dumnezeu pentru *completarea* averii, o dată ce a renunțat la ea? Nu.

Perspectiva lui Dumnezeu devine clară când citim că imediat după plecarea tânărului, Isus l-a asigurat pe Petru că din pricina faptului că a ales să-L urmeze pe Domnul, urma să „primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică” (Luca 18:28). Petru a rămas ca să i se încredințeze *mai multă*, nu mai puțină bogăție; dar aceasta nu trebuia adunată; i-a fost dată lui Petru ca să poată face bine cu ea. Problema omului bogat era incapacitatea sa de a vedea bogăția ca pe un mijloc de a-i ajuta pe cei săraci și nu ca pe o cârjă de care să-și sprijine propriile temeri și nesiguranța sau ca pe un mijloc prin care își definească identitatea.

Bogăția: binecuvântare sau blestem?

Pavel i-a mustrat pe „bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Tim. 6:17). Pavel nu condamnă bogăția sau plăcerea pe care o aduce bogăția. De fapt, El ni-L prezintă pe Dumnezeu ca pe Unul care ne dăruiește lucruri cu generozitate și le spune celor bogați să se bucure de

resursele Lui. Bogăția nu este problema, ci atașamentul față de ea: „Căci *iubirea* de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Tim. 6:10, evidențierea cu caractere italice aparține autorului).

Acest atașament este extrem de înșelător, deoarece îi face pe oameni să creadă că ei dețin bogăție, când, în realitate, bogăția îi posedă pe ei. În consecință, aceasta îi face să-și dedice cea mai mare parte a timpului și energiei lor menținerii bogăției, în loc de a o folosi *în mod voit* pentru a face bine. De aceea a scris Pavel: „Îndeamnă-i [pe cei bogați] să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață” (1 Tim. 6:18-19). Pavel sugerează aici în mod clar că însăși temelia vieții este zidită pe a face bine și a fi generos cu cei în nevoie.

Dumnezeu încredințează oamenilor bogății pentru a-i binecuvânta pe alții, deoarece bogăția este o resursă *care se poate reînnoi* și El o înmulțește cu generozitate. Când credincioșii sunt controlați de bogăție, eșuează să intre în Împărăția lui Dumnezeu și pierd viața însăși. Ei vor merge în ceruri, însă vor eșua să experimenteze Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Acest lucru este adevărat chiar în bisericile unde liderii visează și finanțează programe care au de-a face mai mult cu indulgența față de membrii decât cu concentrarea asupra Împărăției.

Bogăția trebuie privită ca pe ceva în care putem crede și pe care ne putem bizui. Ea trebuie să fie folosită în mod voit pentru a-i binecuvânta pe alții, ca o expresie practică a credinței noastre că Dumnezeu este Cel care ne-o dă și Cel care o reînnoiește. A proceda altfel aduce dezordine spirituală. Observați cât de puțin s-a asemănat tânărul bogat cu Zacheu. El a eșuat să intre în Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce Zacheu o avea. Dacă în această imagine ar intra suficienți Zachei născuți din nou, șanțul murdar care îi înstrăinează pe cei care au prea mult de aceia care au prea puțin, ar dispărea. Chiar mai mult decât atât, nedreptățile sociale care rezultă din asemenea diferențe ar fi îndreptate. Deoarece trăim într-un mod imperfect și păcătos, acele nedreptăți nu vor putea fi complet înlăturate, însă beneficiile vor constitui o expresie tangibilă a îndeplinirii voinii lui Dumnezeu pe pământ. De aceea prima acțiune socială îndeplinită de către Biserica Primară a fost aceea de a purta de grijă celor săraci. Faptul de a face să dispară linia de demarcație dintre cei bogați și cei săraci este esențial pentru realizarea Împărăției lui Dumnezeu, așa cum vom vedea în capitolul următor.